Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Ib og lille Christine.

Citation: Andersen, H. C.: ”H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal”, i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 299. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429412147728/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

men paalagde Børnene at forholde sig rolige og forsigtige, men det gjorde de ikke længe, de maatte see ned i Kurven hvor Aalene og Grisen gjemtes og Grisen maatte de løfte paa og holde den, og da de begge vilde holde den saa tabte de den og det lige ud i Vandet; der drev den paa Strømmen, det var en forfærdelig Begivenhed.

Ib sprang i Land og løb et lille Stykke, saa kom ogsaa *Christine*; »tag mig med Dig!« raabte hun, og nu var de snart inde i Buskene, de saae ikke længer Prammen eller Aaen; et lille Stykke endnu løb de, saa faldt *Christine* og græd; *Ib* fik hende op.

»Kom med mig!« sagde han. »Huset ligger derovre!« men det laae ikke derovre. De gik og de gik, over vissent Løv og tørre nedfaldne Grene, der knagede under deres smaa Fødder; nu hørte de en stærk Raaben – de stode stille og lyttede; nu skreg en Ørn, det var et fælt Skrig, de bleve ganske forskrækkede, men foran dem, inde i Skoven, voxte de dejligste Blaabær, en utrolig Mængde; det var alt for indbydende til ikke at blive og de blev og de spiste, og bleve ganske blaa om Mund og Kinder. Nu hørtes igjen en Raaben.

»Vi fane Bank for Grisen!« sagde *Christine*.

»Lad os gaae hjem til vort!« sagde *Ib*; »det er her i Skoven!« og de gik; de kom paa en Kjørevei, men hjem førte den ikke, mørkt blev det og angest vare de. Den forunderlige Stilhed rundt om afbrødes ved fæle Skrig af den store Hornugle eller Lyd fra Fugle, de ikke kjendte; endelig stod de begge To fast i en Busk, *Christine* græd og *Ib* græd, og da de saa havde grædt en Stund lagde de sig i Løvet og faldt isøvn.

[131] Solen var høit oppe da de vaagnede, de frøs, men oppe paa Høiden tæt ved, skinnede Solen ned mellem Træerne, der kunde de varme sig og derfra, meente Ib, maatte de kunde see hans Forældres Huus; men de vare langt fra det, i en ganske anden Deel af Skoven. De kravlede heelt op paa Høiden og stod paa en Skrænt ved en klar, gjennemsigtig Sø; Fiskene i den stode i Stiim belyste af Solstraalerne; det var saa uventet hvad de saae og tætved var en stor Busk fuld af Nødder, ja saagar syv Kløver; og de plukkede og de knækkede og fik de fine Kjærner, der havde begyndt at sætte sig, – og saa kom der endnu en Overraskelse, en Forskrækkelse. Fra Busken traadte frem en stor, gammel Kone, hvis Ansigt var saa bruunt og Haaret saa glind-

13 blev] bleve D. 25 fra] af D. – stod] stode D. 31 kunde] k-D! 33 stod] stode D. 36 saagar] endogsaa D.